

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΟ ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΑΙΩΝΩΝ

Οι ληστές κατά την αρχαιότητα. Ένα ηλαροτραγικό επεισόδιο. Πώς τ' άφηγείται ο Άπολλυθιος. Ο πλούσιος Θηβαίος Δημοχάρης και η ήθηριαμαχίς. Όπου τα ήθηρια φεφούν ξαφνικά. Μιά ύποπτη άρχουδα. Ο ληστής Θρασυλέων ύπο λευτήν. Η Θηβα άναστατη. Το εικτρό τέλος του Θρασυλέωντος. Ληστεία και άκυληχη. Άνθρωποκυλομαχίς!...

ΗΝ εποχή που οι Ρωμαίοι κυριεύαν την ξεπεσμένη πλέον Ελλάδα, η κατάσταση από άποψως άσφαλείας, ήταν έλεεινή. Οι Ρωμαίοι που διοικούσαν τη χώρα μας, δέν φροντίσαν παρά πός να ελατρώτουν περισσότερο φόρους άπ' τó δυστηχημένο λαό και να διασκεδάσουν με τις Έπαφές. Η φτώχεια ήταν μεγάλη. Κι αυτό αύξανε συνεπώς τη ληστεία, η όποια βρισκόταν στην άκμή της, ιδίως κατά τον πρώτο και δεύτερο αιώνα μετά Χριστό.

Μέσα στα σχετικά ληστερικά ανέκδοτα που διάσωσαν οι διάφοροι σύγχρονοι συγγραφείς, υπάρχει και ένα, που παρ' όλη την τραγικότητα του, έχει και την κομική του άποψη.

Την εποχή λοιπόν αυτή, ο πλούσιος Θηβαίος, Δημοχάρης, ήθελε να δώσει μια μεγαλοπρεπεία στη γιορτή και μεταξύν των άλλων θεομάτων, έτοιμασε και θηριομαχίς, που είχαν εισαχθεί στην Ελλάδα άπ' τους Ρωμαίους. Άλλά δυστηχώς τις παραμονές της γιορτής, έπιασε άρρώστια επιδημική τά θηρία και ψοφισαν!

Οι ληστές των πέριξ των Θηβών βουτών, συνέλαβαν τότε ένα σατανικό σχέδιο. Έπληαν μια φόρα άρχουδα και της έδωσαν τό περσι. "Έπειτα έφραξαν κλίρο στους άπ' όλους τους σημαρώτες θά γινόντα τό δέμα της άρχουδας και άβκανε ό,τι ό άρχηγός του θά τον διέταξε.

Ο κλίρος έπεσε στο ληστή Θρασυλέωνα.

Ο Θρασυλέων μπηξε στο δέμα του θηριον κι' οι άλλοι ληστές τον έφρασαν τόσο έπιδέξια, ώστε να φαίνεται ότι ήταν άληθινά ζώο. Ο ληστής περσιότασε με τά τέσσερα και μονήρισε έτσι που έκανε την έντίπωση πραγματικής άρχουδας.

Άφού γυμνάστηκε λοιπόν καλά, ξεκίνησε για την άποστολή του.

Επρόκειτο λοιπόν να τον οδηγίση ένας άλλος ληστής στον Δημοχάρη, στον όποιο θάδινε την άρχουδα ως δώρο, τό άτιλο του έστειλε δήθεν ένας φίλος του άπ' τη Θράκη για τις έτοιμαζόμενες θηριομαχίς.

Πράγματι μόλις βρόδινωσε, ό ένας ληστής πήρε τον άλλο... δηλαδή την άρχουδα, η όποια περιπατούσε με τά τέσσερα και μονήριζε και την έφερε στη Θίβα, στο σπίτι του Δημοχάρη. Ο Δημοχάρης ευχαριστήθηκε έξαιρετικά για τό δώρο κι' έβλεψε την άρχουδα στο ύπόγειο του σπιτιού του. "Έτσι όλα καλά ήταν έτοιμα για τό ληστερικό πράξικώπημα.

Όταν έφτασαν τά μεσάνυχτα, η ψεύτικη άρχουδα βγήκε άπ' τό ύπόγειο κι' άνέβηκε στο σπίτι. Φαντάζεστε τό φόβο της οικογενείας του πλουσίου Δημοχάρη!... Την ίδια στιγμή έφρασαν έξω άπ' τό σπίτι κι' οι άλλοι ληστές.

τις πόλεις της Άμερικής που θά πάω ;
— Ω, όχι, μου άπάντησε έκείνος, η συνεντεύξεις που δίνετε τώρα, θά ημελεγραφήθουν σ' όλη τη χώρα.
"Η άπάντησή του αυτή με καθήσυχασε κάπως και είπα στο δημοσιογράφο :
— Είμαι καθολική, κύριε...
Τότε ένας νέος, που κρατούσε μολύβι και χαρτί στο χέρι του, με πήρασε δεξιά και μου είπε :
— Θα μου έπιτρέψετε να τελειώσω τό σάτιο σας, κυρία ;
"Άμέσως στάθηκε προφίλ μου να τον ευχαριστήσω.
"Όταν τελείωσε, ζήτησα να ιδώ τι είχε κάνει.
Κι' αυτός, χωρίς ντροπή, μου παρουσίασε τό φορτίο σάτιο του που παρίστανε ένα... σκελετό με περσούνα... Άμέσως του τό έξωμσα και του τό πέταξα στα μούτρα.
Αυτό όμως δέν τον έμπόδισε να τό ξαναπατάξη ακόμα χειρότερο, γιατί δέν δέχτηκε, φρασά, να τό ποζάρω και δεύτερη φορά και να τό δημοσιεύση στην άλλη μέρα στην έφημερίδα του με τη λεζάντα :
"Η μεγάλη καλλιτέχνης Σάρα Μπερνάρ".
ΣΤΟ ΠΡΟΞΕΣΣ : "Η συνείδηση.

Συμπόσιο Ρωμαίου Άρχοντος.

Ο ντιμέκος με τό τομάρι της άρχουδας ληστής οίχτηκε άμέσως πάνω στους ύπηρέτες και με τό μαχαίρι του τους έσφαξε όλους!... "Έπειτα άνοιξε την πόρτα κι' έβγαλε τους συντρόφους του στο άρχοντικό του Δημοχάρη.

Μολαταίτα, τό σχέδιο των ληστών δέν έπέτυχε. Γιατί ένας από τους ύπηρέτες, του Δημοχάρη έσκηρώθηκε τό λαθουμένο, κατόφθοσε να βγή έξω και με τις φωνές του ξεκίνησε όλη την πόλη.

Οι Θηβαίοι έφραξαν άμέσως στο σπίτι του Δημοχάρη με όπλα και ξύλα.

Φωνές άνθρώπων και γαργαλιεμα σφάλων άκούρόντουσαν, κραυγές και βλαστήμιες. Μαρξός στο κακό αυτό, οι ληστές, βλέποντας πως προδρόθηκαν, τό έβγαλαν στα πόδια και βγήκαν άπ' την πόλη. Έξείνος όμως που ήταν τυλιγμένος μέσα στο δέμα της άρχουδας, δέν είχε την ενανημία των συντρόφων του κι' έπεσε στα χέρια του λαού.

Συγγρόνος τό μαντροσκάλια, μόλις είδαν την άρχουδα, της οίχτηκε, λυσσασμένα από όργη, να την καταξέσχισον.

Ο Θρασυλέων —δηλαδή ό ληστής που έγινε άρχουδα — βρέθη έτσι σε δύσκολη θέα. Να αποκαλύθη ότι ήταν άνθρώπος κι' όχι άρχουδα, θά ήταν χειρότερο γι' αυτόν, γιατί τότε θά τον σκότωνε άμέσως. Πρώτημιε λοιπόν να μετρή... άρχουδα.

Άλλά και ύπό την λευτήν αυτή δέν στάθηκε τυχερότερο. Άγώνας άγριος άρχισε μεταξύ αυτού και των σκάλων, οι όποιοι του οίχτηκαν φρενασμένοι από πανία.

Ο ληστής προσπαθούσε με κάθε πανηρία να τους ξεφύγη, κι' οι σκάλιο τον είχαν περικυλώσει και κάθε φρυγή ήταν άδύνατη. Έν τούτους, χιλολαθουμένος άπ' τά δαγκώματα των σκάλων, κι' τά χτυπήματα των ανθρώπων, ό Θρασυλέων κατόφθοσε να φτάση τρέχοντας έξω άπ' την πόλη. Τη στιγμή όμως που νόμισε πως σόθηκε, ένας Θηβαίος που τον είχε πάρει ξαπίσω, τον τράπησε πέρα-πέρα με τη λόγχι του!...

Ός την τελευταία του στιγμή, ό λησταρχός έμυκολόθησε να έποκρίνεται την άρχουδα και να μονήριξη σάν θηριο. Όταν πλέον έμεινε καταγής νεκρός, τον έπληρωσαν οι Θηβαίοι και τότε πλέον άνακάλυψαν με κατάντηξη, ότι δέν επρόκειτο περί θηριου, αλλά περί άνθρώπου!

Σας φαίνεται παραφαιή ή ιστορία αυτή ; Κι' όμως την διηγείται σύγχρονος Ρωμαίος συγγραφές, ό Άπολλυθιος.

Η ληστεία κατά την εποχή αυτή, όπως και σήμερα άλλωστε, έκτός από την ανάγκη και την πείνα, είχε άφορη κι' την πάλη-καριά. Πολλοί νέοι πήγαναι και κατετάσσοντο σε ληστερικές συμμορίες και πολλοί Ρωμαίοι όπλίται λιποτάκτης, φυγόσκανοι, κακούργοι. Πολλές φορές μάλιστα οι άρχηλοιτά άρπαζαν μικρά παιδιά και τά έγύμναζαν στο ένταμο επάγγελμά τους.

Η επάθεσις ληστών κατά πόλεων και χωρίων ήταν κατά την άρχαιότητα σπάνιες. Σινηθός έπετίθεντο ή ληστές εναντίον των ταξείδωντων. Γι' αυτό οι φρόνιμοι πολίτες ποτέ δέν πήγαναι μονάχοι τους ταξείδι. Σχημάτιζαν μεγάλης συντροφιές κι' έτσι ξεκινούσαν, παίρνοντας μαζί τους τά σκευιά τους και τά όπλα τους. Όχι σπανίως δέ έστηναν σιωπές μάχες με τους ληστές που έτύχμωνε να συναντήσουν. Παύλ τους ξεκινούσαν στις συντροφιές αυτές και οι σκάλιο τους, πελώριοι μαντροσκάλιοι, που έτρόβαλαν τους ληστές. Άλλά και οι ληστές πολλές φορές είχαν σκάλους. Κι' έτσι όταν έλάμβανε χώραν σιγίλοχη, άνθρώποι και σκάλιο άλληλοτραγωόντουσαν κυριολεκτικώς !
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΣΥΝΝΕΦΙΑ

Του φθινοπώρου ή σιμμερία θεματώνει κάθε μάτα, μά ή δική σου συντροφιά εν' από φώς γεμάτη.
"Αν πότερεψ ή σιμμερία, θά είχε οίξει ως ώρα στη φωτεινή μας συντροφιά της πο μεγάλη μούρα!